

Інтернет-"дружба"

Дружба-одна з найважливіших людських потреб, адже кожному з нас хочеться мати хоч одну близьку людину, з якою можемо порадитися або розділити радість чи горе.

Десятирічний Антон не мав авторитету серед однолітків. Його переважно характеризували як дуже сором'язливого хлопчика. У нього не було багато друзів: усього троє, однак жодному з них він повністю не довіряв. Ось чому й не дивно, що коли одного дня йому в месенджер прийшло сповіщення про повідомлення від користувача з іменем хлопця, з яким Антон познайомився в таборі, із пропозицією відновити спілкування, школяр не відмовився. Він розумів, що вірогідність того, що вони ще колись побачаться, дуже низька, оскільки хлопці жили в різних населених пунктах. Це й стало причиною довіри Антона, що цій людині він зможе розповісти щось особисте й не боятися, що той поділиться цією інформацією, наприклад, з однокласниками.

Спочатку все було добре. Вони спілкувалися про спорт, улюблену музику, фільми та про багато спільних захоплень. Нового друга Антона звали Олексієм. Навчався той добре, мав песика Денні, а ще любив комп'ютерні ігри. Через місяць листувань хлопець зізнався, що вирішив написати старому знайомому, бо дуже посварився зі своїм найкращим другом Віталієм. Хоча вже за тиждень він з ним помирився, листуватися з інтернет-другом не переставав.

Антон по-справжньому довіряв своєму новому товаришеві, але деякі речі його все ж час від часу насторожували. По-перше, вони ніколи не обмінювалися голосовими повідомленнями. По-друге, відсутніми були й будь-які дзвінки. Одного разу школяр запитав у приятеля, чому він не бажає спілкуватися по телефону, на що Олексій відповів, що не любить такі види розмов і надає перевагу обміну текстовими повідомленнями. Після цієї відповіді Антон уже не наважувався порушувати це питання, адже відчував страх бути відкинутим близькою людиною.

Минуло близько двох місяців від початку листування школярів. Наближалася улюблена подія року майже кожної дитини-день народження.

Звичайно, Антон не чекав отримати подарунок від Олексія, адже вони все ж таки жили в різних містах, однак сталося те, чого

хлопчик не очікував: напередодні цього особливого дня він отримав таке повідомлення: "Тохо, у тебе ж скоро іменини. Я б хотів тебе привітати заздалегідь, щоб потім не завадити твоєму святкуванню. Останні кілька тижнів я допомагав батькам, щоб заробити певну суму грошей, яку я хочу тобі надіслати, аби ти купив собі щось до Дня народження. Я так вирішив, бо не впевнений, що зможу вибрати подарунок на твій смак".

Здивуванню Антона не було меж. Спочатку він хотів відмовитися від такого презенту, та Олексій запевнив, що це його щире бажання й ось чому він не хоче чути відмови. Через кілька хвилин попросив і номер банківської картки, на яку можна надіслати гроші. Антон трохи подумав і поплентався до місця, де стояла мамина сумка. Жінка одразу запримітила, що син щось шукає в її речах.

–Антоне, чому ти порпаєшся в моїй сумці?

–Шукаю твою банківську картку.

–Навіщо тобі вона?-запитала шокована поведінкою своєї дитини Тамара Олегівна.

–Ти пам'ятаєш, що я тобі якось розповідав про мого інтернет-друга Олеся?

–Так, було таке. Я ще тоді заборонила з ним підтримувати зв'язок. Не подобається мені така дружба.

–Але він хороша людина! Я йому довіряю.

–А ти впевнений, що то справді він? Ти ж не маєш ніяких підтверджень, що то -таки той хлопець із літнього табору.

–Я переконаний на всі сто відсотків. Це його номер. Олесь дав мені його ще тоді, коли ми познайомилися.

–Чому він цікавиться моєю банківською карткою?

–Він хоче надіслати мені гроші на День народження. Сказав, що це буде його подарунком.

Тамара Олегівна моментально запідозрила, що щось у цій ситуації не так:

–Я ніколи в житті не повірю, що одна десятирічна дитина вирішить переслати іншій на іменини гроші. За цим може стояти шахрай.

–Я не хочу навіть думати про таке!- обурився Антон.

–Чому б нам тоді не перевірити це?

–Ну гаразд. Спробуймо, щоб дізнатися, хто з нас має рацію.

Отже, номер банківської картки все ж надіслали, але Олексій нічого відразу не відповів на повідомлення . Лише через кілька годин він написав: "Антоне, у мого тата не виходить зробити переказ коштів. Банк просить вказати PIN-код картки отримувача". Такі слова збентежили вже й хлопчика, тому він пішов до мами, яка готувала вечерю, щоб показати їй листування.

-Ось про що я тобі говорила. Можливо, якийсь шахрай присвоїв собі цей номер, після чого вирішив тебе обдурити. Я не дуже розуміюся в таких схемах, тому не скажу точно,-спокійно відповіла Тамара Олегівна й поглянула на сина своїм ніжним материнським поглядом.-Мені потрібно було краще слідкувати за твоїми діями в мережі.

Антон відчував неймовірне розчарування: увесь час він, імовірно, спілкувався зі злочинцем.

–А що сталося б, якби я дав відповідь?

–Хтось міг би зняти з рахунку всі наші збереження. Мені, вірогідно, довелося б створювати нову картку.

–Добре, що ти була поряд. Якби не втрутилася , сталося б непоправне.

–Не картай себе. Вважай це життєвим уроком і запам'ятай, що не можна нікому повідомляти будь-які реквізити картки, крім її шістнадцятизначного номера: він потрібний для переказу коштів.